

Zaterdag, 18-06-2011

GBBT-2011 Eerste etappe Millau – Florac

Na de vermoeiende treinreis van gisteren: voor de goede orde, met name geestelijk vermoeiend door zo'n 12 uur gedwongen inactiviteit, en na 4, 5 en voor sommige Bello's zelfs 6 dagen zonder fiets, waren de ontwenningverschijnselen tijdens het ontbijt al duidelijk merkbaar: iedereen was vroeger dan de afgesproken tijd en het was meteen duidelijk dat het tijd werd om de pedalen weer eens flink te geselen.

Hoewel, kon dat wel vandaag? De etappe was weliswaar van gemiddelde lengte (119km), maar het hoogteverschil (1150 m) was slechts tweederde van dat van een gemiddelde GBBT-2011 etappe (1700 hoogtemeters) en dan hebben we het nog niet eens over het gemiddelde hoogteverschil in de GBBT-2010 (2500 hm).

Maar daarom niet getreurd: in het slechtste geval zou het een aangename opwarm etappe zijn voor wat nog ging komen en we zouden het fameuze "Viaduc de Millau" vanaf de onderkant kunnen bekijken. En, ook niet mis: we zouden grote stukken rijden langs de mooie oevers en Gorges van de Tarn. De enige reden om de Tarn te verlaten was het idee van routemaster Ferry dat er toch nog wel een minimum aan hoogtemeters in deze etappen moest zitten en daarom een in principe vermijdbare klim toch maar had opgenomen in het routeboek; of de naam van die klim daarbij een rol heeft gespeeld (Point Sublime, klinkt goed toch?) blijft Ferry's geheim. Kortom, er zijn slechtere redenen om zo snel mogelijk op de fiets te willen stappen.

De avond tevoren werd Ferry door Fred nog verrast met een gele trui die hij geacht werd te dragen tijdens deze eerste etappen daarna volgens geheel eigen, niet noodzakelijk bekende, criteria mocht doorgegeven aan een van de andere Bello's voor de volgende etappe.

Ferry lichtte tijdens het diner ook de eerste etappe nog even toe: in feite was het niet meer dan een aaneenschakeling van koffie-, eet- en andere pauzes waartussen ook nog een paar kilometer gefietst zou moeten worden. Weinig hoogtemeters, mooie omgeving, waarschijnlijk droog, maar wel aan de koele kant, dus konden we ons makkelijk permitteren om op een "herentijd" te starten, nl. 9.00h.

Het zal de lezer inmiddels duidelijk zijn dat we ruim voor 9.00h al op de fiets zaten. Geheel in overeenstemming met de opmerkingen van de routemaster, besloot een van de Bello's al na 1.2km een "Lobello-stop" te introduceren, waarna andere Bello's de gelegenheid aangrepen om bij de bus nog even wat laatste aanpassingen aan het tenue te verzorgen. Enkele kilometers verder wachtte ons het inmiddels beroemde "Viaduc de Millau" dat vanuit verschillende hoeken uitgebreid werd bekeken. De meer kunstzinnig ingestelde Bello's bewonderden de fraaie lijnen, terwijl de meer technisch ingestelde Bello's zich stonden te vergapen aan de technische details van 's werelds hoogste viaduct.

Vanaf nu zou het allemaal nog makkelijker worden, maar de werkelijkheid van de eerste cols was toch een weinig anders: de GBBT-veteranen spraken onafhankelijk van elkaar over de gelijkenis met de eerste Pyreneeën etappe: onverwachte hellingen tot ruim boven de 16%, op de col die als veredeld vals plat was aangekondigd maar wel in een prachtige omgeving met opvallend veel ruime vergezichten.

Tot aan de koffiestop in Le Rozier waren er geen verdere bijzonderheden en om redenen van privacy kan ik hier niet al te veel ingaan op de taferelen die zich tijdens de koffiestop afspeelden, maar moet worden volstaan met de mededeling dat er een opvallende serveerster bij betrokken was.

De klim naar Point Sublime was wonderschoon, niet alleen vanwege de omgeving, maar ook vanwege de rust en de ruime bochten en gelukkig deed de afdaling daar niet voor onder. De lunch op Point Sublime (volgens Ferry tellen die extra kilometers van de weg naar Point Sublime en terug niet mee; de anderen dachten daar anders over) was zoals gebruikelijk goed verzorgd en het uitzicht over de Gorges van de Tarn en veel verder was die paar extra kilometers meer dan waard en dan hebben we het nog niet eens over de roofvogels (geen van de Bello's wist deze beslissend te determineren!) die daar door de lucht zweefden.

Voor de verdere kilometers naar het hotel gold voor de meeste Bello's dat het doel van de reis niet was om het hotel te bereiken, nee, het doel was het onderweg zijn in wat volgens Tim Krabbé de mooiste Gorges van Frankrijk zijn.

Met een paar kilometer meer (zelfs na een Point Sublime correctie) en zo'n 50% meer hoogtemeters dan beloofd, waren we rond 17.00h in het hotel.

Als afsluiting moet nog vermeld worden dat de gele trui in het begin van de etappe zorgvuldig uit de wind werd gehouden, maar gaandeweg nam de gele trui vaak het initiatief in handen en toonde zo dat hij inderdaad de terechte eerste drager was van dit kleinood en dat de aspirant kandidaat gastfietser Erik zijn rol als hekkensluiters op werkelijk voorbeeldige wijze heeft ingevuld; iedereen die bij Erik in de buurt heeft gefietst weet nu dat Erik op zijn minst tot 12 kan tellen en geen meter bewoog voordat hij 11 andere fietsers voor zich zag.

Harry.

Maandag, 20-06-2011

Verslag Bello tocht zondag 19 juni 2011

Zaterdag werd er al bepaald dat we met zijn allen om 09.00 uur zouden vertrekken. De route van de afgelopen dag werd nog even doorgenomen door Ferry waarbij hij zijn verontschuldiging maakte vanwege het feit dat het aantal hoogte meters aanzienlijk meer waren dan in het route boek vermeld (1800 i.p.v. van 1100) We moeten er dus rekening mee houden dat het aantal hoogte meters met een factor 1,5 moet worden aangepast. Tevens werd bij dit gezellige samenzijn de ingevoerde gele trui overhandigd aan Rocus die er de gehele zondag in zou mogen rijden.

Vanmorgen zaten we met zijn allen aan het ontbijt waarbij wij gade werden geslagen door een (havik) van een ober. Deze hield ons extra in de gaten omdat het niet was toegestaan om een lunch pakket mee te nemen voor onder weg. We waren erg creatief zodat het diverse van ons gelukt is om toch het e.e.a. mee te nemen voor onderweg.

Eindelijk konden we dan op pad.

Het was weer een geweldige rit en we hebben weer ontzettend genoten van het mooie weer en de omgeving. Al vonden enkelen het 's morgens nog wel wat aan de koude kant maar de jacks en armstukken gingen al snel uit.

Na wat technische problemen aan enkele fietsen kon nu ook eindelijk de reserve fiets weer een keer van stal worden gehaald en mede dankzij de kennis en vaardigheden van ons technisch lid Harry kon een ieder de tocht van vandaag fietsend blijven doen.

Na afloop van de tocht hadden we nog een lichte alcoholische versnapering weer een voor treffelijke maaltijd. Tijdens de maaltijd werd de gele trui door Rocus, na een geweldige toespraak (de 1e na tien jaar) overgedragen aan Coen die nu met de nodige trots de trui komende maandag mag dragen.

Ruud.

Maandag, 20-06-2011

De dag begint zoals de avond er voor is geëindigd. De jaarlijkse onderhoudsbeurt van de fiets van Arne is onder handen van chef-mechanicien Harry uitgelopen op een heuse make-over die op zondagavond is begonnen en voor het ontbijt is voortgezet. De fiets heeft een nieuwe life-cycle gekregen. Tweede verrassing op deze ochtend is de Bus die met de motorkap open staat. Enkele natuurkundige fietsers hebben uitgerekend dat de meegesleepte koelkast met haar ampèregebruik makkelijk een nacht kan doorbrengen op de accu. Wim geloofde deze deskundigen en moet er deze ochtend dus aan geloven. Accu dood. De hoteleigenaar zet zijn 2CV er voor maar dat helpt niet. Echte hulp is gewenst want de deuren van de auto kunnen niet open terwijl 12 man hun bagage hebben klaargezet en met de fiets in de hand gereed staan om te vertrekken. Manmoedig belooft Wim het probleem op te lossen en geeft de fietsers het startsein. De Franse wegenwacht weet de auto te starten en probeert nog een nieuwe accu aan te smeren, hetgeen via de telefoontjes met Nederland en onderling wordt voorkomen. Het lukt Wim om tijdens de koffiestop al aan te schuiven en weet ons de rest van de dag gewoon te begeleiden. Helaas moest hij de boodschappen overslaan zodat we dit keer in een dorp op een terras onze lunch moeten nuttigen. Binnen 10 minuten staat de lunch voor 13 man op tafel, charcuterie, sla en kaas. Door enkelen wordt een bijzonder stuk worst afgeraden, teveel slachtafval in herkenbare omvang, maar blijkt alleszins mee te vallen.

Het weer is deze dag fantastisch. Kamergenoot Ruud stond om 7.00 uur enthousiast voor het raam: strak blauwe lucht! De meters geven deze dag temperaturen tot 37 graden aan, maar in ieder geval boven de 30. Bij het laatste stuk voor de aankomst in het hotel geeft het asfalt rare geluiden, het blijkt aan het smelten te zijn. Dat wordt morgen een feest! Het hotel blijkt een grote camping met 7 zwembaden te zijn met een hotelflatje erbij. Bij de uitgifte van de sleutels wordt slecht geluisterd terwijl de dame Nederlandse is. De fietsers vetrekken op de fiets met de sleutel en een plattegrond van de camping. Blijkt ons nummer over een te komen met een mooie stacaravan. Helaas past de sleutel niet. Wij weer terug, blijkt dat bij de receptie 3 meter naar links de deur zit naar onze hotelkamers! Tot slot het fietsdiner, verorberd gezeten aan het zwembad, Griekse salade, Lasagne, Crème brulee/caramel en koffie toe. Ferry sluit de avond, nadat Coen de gele trui heeft overdragen aan Eric wegens zijn goede rijden, af met onheilspellende woorden: morgen kennen wij 1 vijand, de hitte! Dus op tijd naar bed en morgen een half uur eerder vertrekken.

Rocus.

Dinsdag, 21-06-2011

4e dag.

Vandaag wordt warm. Na het ontbijt met uitzicht op het zwembad en de camping starten we op weg naar Buis le Baronie. Een etappe waarvan het aantal hoogtemeters niet goed te voorzien was met behulp van kaarten, internet, etc. maar het aantal km begroot is op 125. Direct een kleine klim na het verlaten van het terrein. 12 fietsers afgetekend tegen de frisse ochtendlucht. Wat golvend landschap over weggetjes waarvan het asfalt nu weer voldoende is gestold maar waarvan ook zeker is dat het later vandaag weer zal zuigen als de Veluwe modder onder mountainbikebanden. Weinig verkeer en een route die zonder de gps niet eenvoudig te vinden zou zijn geweest. Door kleine dorpjes op naar de Gorge du Ardeche. Langs het water en de campings en dan omhoog. 10% was ons niet beloofd maar we krijgen het toch. Net als het prachtige uitzicht op de top. Arne hoedt nog even een tweetal geiten (je moet toch wat) in afwachting van de hekkensluis en zijn mannen. Ook bij de Pont d'Arc wordt even stilgehouden. Dan op en neer verder tot aan de koffie (die net op tijd komt). Na de eerste ronde koffie op het overdekte terras wordt er gedroomd (en gesproken) over een lunch met witte wijn in plaats van verder fietsen. De rede wint het van de fantasie en voort gaat het weer. Bij St. Martin d'Ardeche steken we het water over via prachtige brug. Het stuk daarna door het Rhonedal zou saai worden maar is het allerminst. Het is wel warm, zo rond 35 graden. In een treintje gaat het richting Rhone. Dan ineens naar rechts en via een prachtig klein weggetje uiteindelijk naar het andere zijde van het dal. Een aantal potentiële lunchplaatsen is dan al gepasseerd en zelf Harry begint te pruttelen. Ook nu weer net op tijd vinden we in de oksel van een bocht omhoog een plek. Eikenbomen voor de schaduw en gras daaronder. Samen met Wim's onovertroffen lunch een klein feestje waar iedereen erg aan toe was. Na de lunch voert de route langs lange rechte wegen tussen wijngaarden. Geuren van kurk en hier en daar wat lavendel. In de zon loopt de temperatuur op tot 40 graden. In Vaison la Romaine wat drinken op een terras waar water wordt verneveld ter verkoeling. Dan door naar ons hotel voor vandaag. Het is uit met het vlakke rijden en er komen weer heuvels. Op de achtergrond inmiddels prominent de Ventoux. Hitte en vermoeidheid maakt dat we minder genieten van het prachtige landschap maar aan het totaal beeld van deze tocht draagt het alleen maar positief bij. Wat verspreid komt de groep aan in het hotel. 130 km en toch weer 1600 hoogtemeters. Een drankje, douchen, even rusten en dan diner buiten. Erik draagt de gele trui over aan Wim nadat hij eerst het gehele gezelschap van een kort commentaar heeft voorzien. Kort daarna legt de eerste zich te ruste. Morgen een iets ingekorte maar toch weer volle dag.

Arre.

Woensdag, 22-06-2011

5e etappe

Na vier dagen zwaar fietsen (voor hoogte- en afstandmeters verwijs ik gemakshalve naar de verslagen van mijn voorgangers) was het wel eens tijd voor een rustdag, zo zou men denken. De organisatie was een andere mening toegedaan en had een rondje van 114,91 km gepland met als kleine aardigheid de Mont Ventoux vanaf Bédoin (de steilste kant). Niet iedereen was overtuigd van het ontspannen karakter van een dergelijke rit en daarom werd gisteravond besloten (lof voor de

flexibiliteit van eerdergenoemde organisatie) om de route in te korten met ruim 50 km, uiteraard met handhaving van de Provençaalse Reus.

Die lag gisteren nog te glinsteren in het overvloedige zonlicht, maar vanochtend was hij omgeven door zwarte donderwolken en zag er daardoor nog dreigender uit. Het was aanzienlijk grijzer en kouder dan gisteren. Men was wat stilletjes, aan het ontbijt. Per taxibus vertrokken we naar Bédoin, de Bellobus was ons reeds voorgegaan met Coen, Harry en natuurlijk Wim, voorzien van fietsen en fietsbenodigdheden. Een enkeling had zeer royaal gevulde tassen meegenomen, wat van een vooruitziende blik getuigde; daarop kom ik nog terug.

De taxibusrit verliep zeer voorspoedig. De Bello's bleven goed bij elkaar en van onderlinge competitie was geen sprake omdat iedereen even hard reed. Het weer leek mee te gaan vallen; eindelijk kon het fraaie landschap in alle rust worden opgenomen: heuvels, wijngaarden, kleine kerkjes op onwaarschijnlijke hoge rotsen. Het beviel ons zo goed, dat het voorstel werd gedaan om volgend jaar de hele tour op deze wijze af te leggen: de GBBT wordt dan de Grote Bello Bus Tour. Het thuisfront hoeft zo'n onbelangrijk detail overigens helemaal niet te weten. Zo ontspannen was de sfeer dat zich zelfs diepe filosofische gesprekken ontspannen: over hoe de tijd, in de woorden van Arre, zich kan verdichten, inkrimpen of uitrekken, afhankelijk of je naar boven of naar beneden een berg befietst of de afstand per bus of per fiets aflegt. Per auto lijkt de afstand gek genoeg langer. Enzovoorts.

Aan deze gemoedelijke sfeer kwam een eind, toen we de Bellobus ontwaarden op een parkeerplaats en we ons realiseerden: er is geen ontkomen aan. Nadat alles was uitgepakt en klaargemaakt stelden we ons op aan de startstreep voor een door Erik te maken groepsfoto. Hijzelf ontbrak daarop dus, maar met enig recht want hij reed vandaag niet mee. Verstandige dokter die hij is, had hij wegens een opkomende verkoudheid besloten vandaag in de bus te blijven en Wim gezelschap te houden.

Het gezelschap zette zich aanvankelijk rustig in beweging, behalve Harry die de voor gewone mensen onbereikbare doelstelling had om binnen 1.40 uur op de top te zijn. Harry was dus al heel snel uit zicht. Daarop volgden Arre en Rijck, die natuurlijk binnen niet al te lange tijd door Coen werden ingehaald. Coen uit zicht. Arre bleef eerst achter, maar kwam bij en haalde Rijck in, Arre uit zicht. Ondergetekende heeft verder alleen gefietst. Ergens achter hem, hoe ver is niet bekend, fietste het peloton, dat ook weer uiteenviel; Ruud moest met maagproblemen op zeker moment ook in de bus plaatsnemen. Wiebe fietste naar eigen zeggen ook alleen. En eenzaam en alleen is het op de flanken van de Ventoux. Het beruchte gedeelte door het bos is inderdaad lang, saai en steil. En toen begon het te regenen; het werd weer droog, daarna weer een bui, droog en daarna kwam het water in ijskoude stralen, voortgejaagd door de wind (Berg der Winden) op ons neer. We woeien bijna van de berg af. De meesten kwamen volledig verkleumd boven, vooral ook omdat zij er niet aan hadden gedacht om een regenjasje of warme kleding mee te nemen. Nu ja, er was wel over gedacht maar iemand – wie? – zei beneden dat het wel droog zou blijven, en al die kleding was alleen maar extra ballast. In het restaurant bleken warme chocola en koffie niet voldoende om ons te verwarmen. En toen was daar Arne. Die toverde uitermate laconiek het en na het andere kledingstuk uit zijn bagage en voorzag ons daarvan. De groep was hem dankbaar. Natte kledingstukken werden uitgetrokken en ingeruild voor droge en warme Heinemanniaanse. Nadat de hele groep compleet en warm was, zetten we ons aan de afdaling, ditmaal – hoge uitzondering – zonder Wiebe. Die bleek de bij zijn jaren behorende wijsheid te tonen door het voor gezien te houden na de beklimming. Ook Pieter vond het mooi geweest en heeft de afdaling beleefd tussen poetsdoeken, fietsonderdelen, natte kleding en dekens, in de donkere laadruimte van de bus. Een goed keuze? Hoe dan ook, gelukkig was de zon gaan schijnen en was het wegdek weer droog, zodat de rest zich voluit naar beneden kon storten, naar Malaucène, waar de lunch wachtte. Ditmaal niet bereid door Wim, maar genoten op een gezellig terras, dat toevalligerwijze niet ver naast een fietsenzaak lag. Dus even kijken. Assoskoeienkleding bleek niet te passen en een rood Italiaans carbon racemonster bleek ook niet de juiste maat te hebben, dus van aanschaf werd afgezien door de gebr. H, al scheelde het een maar een haar.

In de nu zinderende hitte reden we terug naar ons hotel, beetje stijgen en dalen nog, beetje aanzetten hier en daar, maar dat mocht allemaal geen naam meer hebben na de Berg, die in de woorden van Pieter "toch nog wel een hele puist" was. Klokslag vier uur, nog niet vertoond tijdens deze tocht, waren we ter plaatse.

En Harry? Ach, die deed het in maar 1.31. Of zoiets.
Rijck

Donderdag, 23-06-2011

Etappe 6: Buis Les Baronnies – Die 107 km; 2000 hm

Als aspirant kandidaat gastrenner van het roemruchte Bello gezelschap is mij heden de eer ten deelgevallen om het verslag van de dag te mogen schrijven. Geen lichtvoetig op te vatten opdracht van president Wiebe, die als onbetwiste leider de troupe bijeenhoudt. Zijn Rabo achtergrond verraad zich in zijn transformationele aanpak, waarbij er veel inspraak is, maar één uitspraak! Dit kwam vandaag maar weer eens tot uitdrukking in het profiel van de lunch: op een pracht plek aan de voet van de Col de Pommerol in het plaatsje Rosans werden onder zijn leiding (hij en Wim) eieren gebakken met ham en spek, een welverdiende opkikker na 60 km fietsen in zon, regen en wind. De kleren gingen uit, fietsframes werden waslijnen, de magen werden gevuld.

De droge kleren aangetrokken en nog voor tweeën werd de Col de Pommerol in no time opgereden. Tijdens deze klim werd maar weer eens duidelijk dat voor sommigen het proces (een deel van) het resultaat is. Dat is mooi in de ogen van deze scibent, immers is niet veelal het resultaat het samen doormaken van het proces en is het eindresultaat niet meer dan de bonus. Lezer, U begrijpt dat wij in het peloton het Anglo-Amerikaanse business model hebben verlaten en hebben ingeruild voor het Rijnlands denken. Het Nieuwe Rijnlands Denken wel te verstaan, een denken waar onze roerganger zijn roots heeft liggen. Sommigen gaan er nog voor om als eerste boven te zijn, maar dat is een krimpende groep.

Oh ja, het ging over fietsen. Gisteren is besproken dat het in lijn rijden velen problemen geeft. Als voorbeeld is Coen genoemd, niet alleen omdat hij zo'n magistraal fietser is, maar omdat hij zo goed de bidon kan hanteren terwijl hij fietst. Hij is als voorbeeld genoemd om in dezen te volgen. Onze vriend met het minste hoofdhaar heeft vanmorgen (U raadt wie), Coen imiterende, de oefening voor 75% volbracht om vervolgens de drinkbus op het asfalt te laten vallen bij een mislukte terugsteek in de houder. Ondergetekende is daar vervolgens over heen gereden hetgeen een oscillerende spuit beweging uit de tuit produceerde. Wel leuk dus.

Trouwens de dag werd goed afgerond in het oude plaatsje Die. Als hier het electoraat van Sarkozy zijn renstal vormt, is er toch reden voor zorg. Nu nog koffie en dan in het mandje. Morgen nog een dagje en dan naar huis.

Erik

Zaterdag, 25-06-2011

De chroniquer, gele trui drager van vandaag, was moe.

Ik heb veel asfalt gezien: Zwart; grijs; glad ; ruw; met en zonder strepen; grasbermen en afgronden. Eindeloos veel variaties.

Niet interessant? En het interesseert u niet hoe lang, hoe koud en ver het was?

U zult het niet uit mijn pen lezen.

Deze dag was ik de drager van de gele trui.

Toch reed ik zover achterin dat ik slechts kan verhalen over enkele rood/gele stipjes in de verte.

Daarom zal u het deze dag moeten doen met mondelinge overleveringen van andere Belloos.

Dit levert u allen ongetwijfeld een kleurrijk, gevarieerd beeld op van de laatste fietsdag, die laag alcoholisch werd afgesloten met een glas bubbels vlak voordat de snelle laatste afdaling kon worden gedaan.

Dit verslag is al tijdens de lunch geschreven, toch kan ik voorspellen dat de dag zal worden afgesloten met een goed diner en een goed glas wijn. De voorgenomen zoektocht naar een goed restaurant, van de op dit gebied deskundige kandidaat aspirant gastfietser Erik, biedt een betrouwbaar vooruitzicht.

Ps 1. Zou het voortreffelijke organisatiecomité volgend jaar weer de noodzakelijke rustdag inbouwen?

Ps. 2. Toekenning Gele trui: Wordt vervolgd.

Chroniqueur 24/6

Woensdag, 29-06-2011
 Enkele getallen:

GBBT								
Etappe	Afstand				Hoogtemeters			
	2007	2008	2010	2011	2007	2008	2010	2011
1	112	123	96	123	2210	1886	2082	1733
2	81	123	111	131	2310	1928	3488	2549
3	107	92	124	123	3057	2654	2343	1673
4	117	113	104	129	2392	2833	2374	1576
5	116	130	125	64	2550	3133	3236	1846
6	113	134	119	108	1673	1921	2763	1917
7	88		93	107	675		1716	2008
Totaal	734	715	772	786	14867	14355	18002	13302
Gemiddeld	104,9	119,2	110,2	112,2	2124	2393	2572	1900
Rustdagen	1	1	1	0				

Ferry